

De Leesplank

**Neem eens een kijkje op onze
website.**

www.deleesplank.jouwweb.nl

De Leesplank

December 2023

Een perfecte, emotionele afsluiter in een bijzondere trilogie over Gozert,

Tjibbe Veldkamp bewijst opnieuw één van de beste schrijvers van Nederland te zijn met dit emotionele, bijzondere verhaal.

Het debuut van Tom Rijpert is sterk, goed uitgewerkt en meeslepend: het vraagt om meer!

Wanneer een schrijver en illustrator elkaar perfect aanvullen ontstaat er een bijzonder boek: Marco Kunst en Jeska Verstegen laten dit meesterlijk zien in 'Het touw en de waarheid'.

Sophie Pluim schiet meteen raak met haar eigen prentenboek, het beste prentenboek van 2023!

Het beste Kinderboekenweek-geschenk in jaren, door het fijne verhaal en de krachtige illustraties.

Het is bijna een nieuw jaar. 2023 staat op het eind om tot een einde te komen en 2024 gaat beginnen. Ik kan niet wachten. Maar eerst is het tijd voor een terugblik.

In 2023:

- las ik 140 boeken voor De Leesplank.
- las ik bijna 100 boeken voor mezelf.
- kreeg ik een favoriet nieuw prentenboek.
- ben ik voor het eerst bij de Grote Vriendelijke Pakjesavond geweest.
- heb ik te horen gekregen dat ik in 2024 ga verhuizen en dan weer plek heb voor al mijn boeken!
- kreeg ik een nieuwe favoriete schrijver.
- las ik sommige boeken niet uit omdat ik ze niet leuk vond.
- las ik de nieuwe 'Hoe overleef ik' van Francine Oomen in een avond uit. (huilen dat ik deed)
- ben ik als De Leesplank over de 2500 volgers gegaan!

- plaatste ik mij 555e post op Instagram.
- startte ik met een maandelijkse bundeling van Recensies.
- kreeg ik super veel leuke reacties en leerde ik leuke mensen kennen die ook kinderboeken lezen (of maken!)

Er gebeurde nog veel meer, maar daar zal ik jullie niet mee lastig vallen. Wat een jaar! Ik kijk ontzettend uit naar 2024 en hoop weer mooie boeken te kunnen delen met jullie. Bedankt voor het trouwe volgen, liken, reageren en zelfs delen! Op naar de 3000 volgers!

In deze editie vinden jullie de 5 (oh nee, toch 6) kinderboeken die ik het beste vond van 2023. Ik heb besloten geen volgorde aan te geven, deze boeken zijn mijn favorieten van afgelopen jaar.

Gelukkig nieuwjaar!

Wouter

Missie afbreken

Het langverwachte slotstuk van de trilogie rondom Gozert, Ties en Luna. Na het eerste boek dat ging over Ties en het tweede deel over Luna gaat Missie afbreken over Gozert. Ergens vroeg ik me af of dat wel interessant kon worden. In de vorige twee delen hebben we al zoveel met Gozert beleefd en hebben we hem echt leren kennen. Wat kan daar nog aan toegevoegd worden? Luna verscheen in 2021 en Gozert in 2020. Met enige vertraging is het derde deel er nu eindelijk. Een prettig idee dat Pieter Koolwijk het boek niet heeft afgeraffeld maar echt de tijd heeft genomen. Resulteert dat ook in een bevredigend einde?

Het boek begint redelijk heftig. Niet qua verhaal, maar wel qua manier van vertellen. Gozert is een hyperactief personage en dat is te merken. Het gaat razendsnel en je hebt geen idee waar dit verhaal heengaat. Het is wel meteen duidelijk dat je de deze trilogie echt helemaal moet lezen, het zijn geen boeken om los te lezen. Ze horen bij elkaar en vullen elkaar aan. Pieter Koolwijk heeft een erg prettige manier van schrijven. Hij weet precies de juiste woorden te kiezen die passen bij de hoofdpersonages en de situaties. Het is passend bij de leeftijden en passend bij het verhaal.

Het verhaal gaat helemaal de andere kant op dan ik had verwacht. Aan het einde van Gozert word je al flink verrast en dit deel gaat daar prachtig op door. Het geeft de trilogie ineens een emotionele lading zonder dat het zoetsappig wordt. Wel komen er meteen vragen bij mij op. Heeft elk kind iemand zoals Gozert?

Pieter Koolwijk & Linde Faas

Of enkel diegenen die het nodig hebben? Niet alles wordt verklaard door Koolwijk en dat is misschien maar goed ook. Sommige dingen wil je als lezer óf zelf bedenken óf helemaal niet weten. Dat omringt het verhaal met een beetje mysterie en zo is het een origineel boek met een originele kijk op dingen als rouwverwerking. Ook is erg mooi hoe Koolwijk De dag der doden opnieuw in het verhaal verwerkt. Zo maken kinderen kennis met een stukje van een andere cultuur.

De illustraties van Linde Faas zijn gewoon perfect. Het past bij het boek, ze weet precies te illustreren wat er wordt omschreven en je blijft uren kijken naar de platen. Het kleurgebruik van Linde Faas is bijzonder vrolijk of juist droevig wanneer het nodig is. Een perfecte aanvulling op het boek.

Ik vind het lastig om precies onder woorden te brengen wat ik vind van dit boek. Dat komt ook doordat ik geen spoilers wil weggeven.

Dit is echt een boek om zelf te lezen én te beleven. Tijdens het lezen kwamen er bij mij regelmatig emoties naar boven en stonden de tranen in mijn ogen.

Op de sociale media lees ik veel reacties van mensen die het jammer vinden dat dit het laatste deel is over Gozert en zijn vrienden. Wat mij betreft is het juist goed zo. We hebben drie prachtige boeken met een verhaallijn die nu passend tot een einde komt. Volgens mij is er genoeg verteld over deze personages en zouden meer boeken niet interessant genoeg zijn. De personages zijn opgegroeid en kunnen verder met hun leven. En wanneer wij als lezer toch behoefte hebben aan Gozert? Dan kunnen we lekker opnieuw beginnen in de trilogie. Pieter Koolwijk verdiende met Gozert zeker de Gouden Griffel, maar Missie afbreken verdient dezelfde lof. Bedankt Pieter, voor deze fijne trilogie en het delen van jouw fantasie. Wat mij betreft één van de beste boeken van 2023!

Het huisje zonder heks

Sophie Pluim

Vanaf de eerste aankondiging in de catalogus van uitgeverij Ploegsma wist ik het: dit boek moet ik hebben. De sfeer in het omslag en de afbeeldingen die we al te zien kregen als voorproefje is fantastisch. Het deed me meteen denken aan een paar boeken die ik als kind las: De kleine heks van Otfried Preussler en de serie over Lotje, de heks. Sowieso lijken deze illustraties van Sophie Pluim op het eerste gezicht wat ouderwets. Iets wat mij direct aanspreekt.

Het boek kwam uit en ik moest helaas ruim een week wachten voor hij met de post kwam. Daardoor waren de verwachtingen ondertussen hoog. Misschien wel té hoog?

Nee. Want ook na het lezen van het prentenboek (niet één keer maar ondertussen al wel vier keer) ben én blijf ik enthousiast. Hoewel dit het eerste prentenboek is dat Sophie Pluim ook zelf heeft geschreven, merk je dat nergens aan. Het verhaal is fris, klopt helemaal en zorgt ervoor dat je door wilt lezen. Het is een slim verhaal over een huis dat op zoek gaat naar een nieuwe heks. Je gaat op avontuur en ziet in de illustraties nog veel meer. De tekst is minimaal en dat zorgt voor meer aandacht voor de prachtige illustraties.

Op een dag slofte de heks haar huis uit, om niet meer terug te keren.

Een zin die duidelijk maakt dat de heks weg is, maar waarheen? In de illustratie zie je precies wat er met de heks is gebeurd, als je maar goed kijkt. Het geeft een extra dimensie aan het boek, waardoor je ook als volwassene wordt verrast.

Sophie Pluim gebruikt prachtige kleuren om de natuur weer te geven. Je ziet direct welk seizoen het is. Dit zorgt ervoor dat elke bladzijde weer een verrassing is. Ze neemt ook de tijd, het is een prentenboek met meer bladzijden dan gebruikelijk en dat pakt goed uit. De karakters die het huisje tegenkomt zijn allemaal uniek en hun huizen zijn prachtig. Je krijgt een goed beeld van de wereld waarin dit boek speelt. Het maakt ook nieuwsgierig naar deze wereld. Het vraagt om meer.

Voor mij is *Het huisje zonder heks* misschien wel het beste prentenboek in jaren en zeker HET beste. Ik kan het blijven lezen en bekijken. Het liefst zou ik een paar platen inlijsten en aan de muur hangen zodat ik er constant naar kan kijken. Dit boek verdient aandacht en lof.

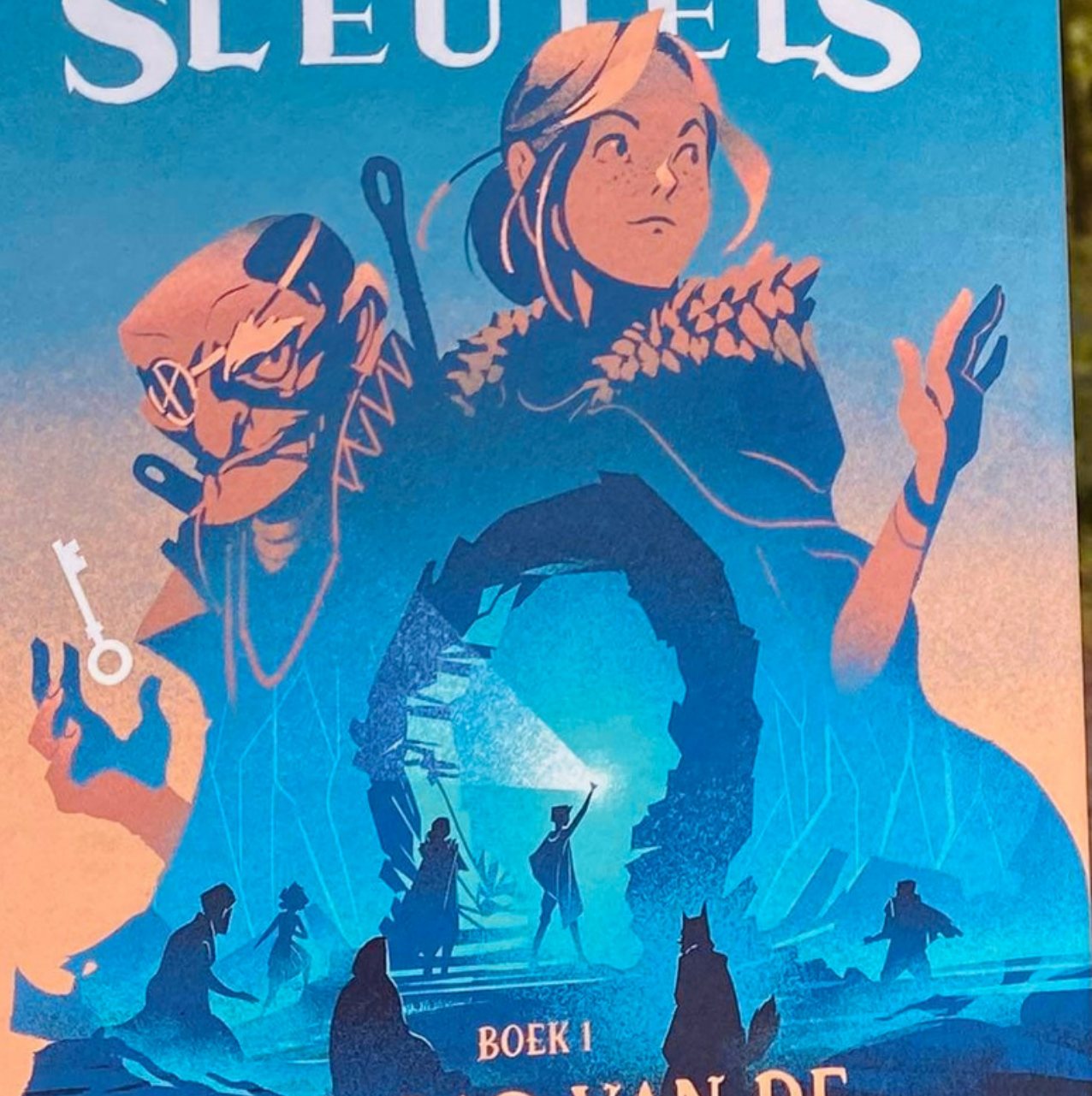

het huisje
zonder heks

Sophie Fluim

ploegsma

DE ZEVEN SLEUTELS

BOEK 1

HET PAD VAN DE ROVERKONING

TOM RIJPERT

PELCKMANS

DE
ZEVEN

M
ERT

KI

HET PAD VAN DE

De zeven sleutels

Het pad van de roverkoning

Tom Rijpert

Na het lezen van dit boek wist ik niet goed te omschrijven wat ik ervan vond. Geweldig? Beste debuut in tijden? Misschien wel één van de beste boeken die ik in jaren heb gelezen? Zoiets. Maar waarom dan?

Tom Rijpert debuteert met dit eerste deel van een tweeluik. Meestal zijn mijn verwachtingen dan wat laag. Maar de omschrijving en het omslag waren allebei te goed en mijn verwachtingen werden hoger en hoger. Het omslag is sfeervol en verklapt weinig van het boek. Pas tijdens het lezen begin je te begrijpen wat er gebeurt en wie je allemaal ziet. Want dat is een spannende keus van Tom Rijpert geweest: een boek schrijven met zeven hoofdpersonen, die ook elk aan het woord komen. Want elk hoofdstuk wordt beschreven vanuit iemand anders. Toen ik dat doorhad, schrok ik: dit kon alleen maar chaos worden. Hoe kan een verhaal duidelijk blijven als het door zeven verschillende personages wordt verteld? Nou, het is Tom Rijpert gelukt. Op de één of andere manier weet hij het verhaal volledig te vertellen zonder dat er ook maar ergens onduidelijkheid is. Dat getuigt van vakmanschap. Ik ben benieuwd hoelang hij bezig is geweest met dit boek. Hij heeft alles goed uitgedacht en uitgewerkt.

Elk personage heeft zijn of haar eigen karakter en zijn of haar eigen beweegredenen om mee te gaan op dit avontuur. Doordat je hier als lezer langzaam achter komt, wordt er steeds meer duidelijk. Vanaf het begin heb je al vermoedens, maar tijdens het lezen valt alles op zijn plek. Natuurlijk zijn sommige hoofdstukken leuker dan andere, omdat je met het ene personage meer hebt dan met het andere.

Ik vond bijvoorbeeld de oude spinster erg interessant, want het is nog volstrekt onduidelijk waarom zij nou precies mee moet op dit avontuur. Bij de anderen kun je wel iets bedenken, maar bij haar (nog?) niet.

Het verhaal komt rustig op gang. Eerst moet elk personage bij de herberg op de klif aankomen en wanneer de reis begint, ben je al over de helft van het boek. Daarna gaat alles een stuk sneller. Tom Rijpert weet de spanning op te bouwen en daardoor wil je graag doorlezen. Je bent benieuwd naar de volgende poort, je wilt weten of iedereen het gaat overleven en of Kobold de dwerg wel alles heeft verteld wat hij weet. Allemaal vragen waar de lezer nog geen antwoord op heeft wanneer het boek is dichtgeslagen. Gelukkig komt het vervolg al in oktober uit. Dit debuut kan weleens een groot succes worden. Volgens mij hebben we er een goede nieuwe kinderboekenschrijver bij. Benieuwd wat we allemaal nog van hem gaan lezen!

De jongen die van de wereld hield

Tjibbe Veldkamp

Het omslag, de titel en de flaptekst maakt meteen nieuwsgierig. En het feit dat het is geschreven door Tjibbe Veldkamp en geïllustreerd door Mark Janssen belooft meteen veel goeds. Na het lezen van het eerste hoofdstuk is het meteen duidelijk: je bent een bijzonder boek aan het lezen.

De reacties online op dit boek zijn allemaal positief. Nog geen enkele negatieve heb ik gelezen of gehoord ergens. Ik begrijp zeker waarom. Hoewel Tjibbe Veldkamp toch vooral bekend is van zijn prentenboeken schrijft hij een fantastisch, boeiend en interessant verhaal. Hoe komt een schrijver soms ook op ideeën? Je vraagt het je echt af na het lezen van dit boek. Wat nou als je als ongeborn kind al op de wereld kunt kijken? Dat is de basis van dit boek. Adem, de hoofdpersoon is een ongeborn jongen. Wanneer zijn ouders elkaar ontmoeten ontstaat hij. Maar dan gaat er iets mis en lijken zijn ouders elkaar weer kwijt te raken. Adem krijgt een voorschot op zijn leven en moet zijn ouders bij elkaar brengen.

Dit zorgt voor ongemakkelijke momenten. Je zou toch gek opkijken als een wildvreemde jongen je komt vertellen dat hij je toekomstige kind is. Ik zou hard lachen en doorlopen. Zijn moeder vindt het ook maar raar en gaat er verder niet op in. Maar de vader van Adem die voelt dat er iets van waarheid in het verhaal zit.

En of dit nog niet genoeg is, heeft Veldkamp een erg specifieke setting gekozen. Het lijkt een Oost-Europees land, met een leider die niet goed is. Er ligt sneeuw en de vader van Adem gaat elke nacht stiekem op pad om op borden boodschappen tegen de burgemeester te verven. Om het nog gecompliceerder te maken: de moeder van Adem werkt bij de politie.

Dit zou wel eens te veel kunnen worden in een boek. Toch weet Veldkamp het allemaal tot een prachtig einde te brengen en valt alles op zijn plaats. Hiermee bewijst hij maar weer dat hij een enorm goede schrijver is.

De illustraties van Mark Janssen zijn prachtig. Het omslag vond ik al sfeervol en mooi, maar de binnenwerkillustraties: in zwart-wit, met potlood zijn fantastisch. Ze weten de sfeer van het boek volledig te vangen en hebben zoveel detail dat je kunt blijven kijken. De illustraties vullen het boek goed aan waardoor het eindproduct echt prachtig is. Dit zou wel eens één van de beste Nederlandstalige boeken van het jaar kunnen zijn.

TJIBBE
VELDKAMP

De jongen
die van Querido
de wereld
hield

Met illustraties van
MARK JANSSEN

HET
TOUW
EN DE Marco Kunst
WAARHEID

LEMNISCAAT

met illustraties van Jeska Verstegen

Het touw en de waarheid

Marco Kunst & Jeska Verstegen

De afgelopen jaren komen er prachtige boeken uit van Marco Kunst. Wel elke keer totaal verschillende boeken. Denk aan *Het verlangen van de Prins*, wat een echt sprookje was in de stijl van Paul Biegel. Het jaar daarna verscheen *Offline*, een verhaal dat zich afspeelt in de toekomst. En vorig jaar verscheen *Patroon*, een heftig boek over een jongen die per ongeluk zijn beste vriend doodschiet.

En nu is er *Het touw en de waarheid*. Wat meteen opvalt bij het bekijken van dit boek zijn de vele illustraties. Na elke twee pagina's met tekst (waar soms ook al een illustratie bij staat) komt er een illustratie die twee pagina's beslaat. Zo is het een afwisseling tussen lezen en kijken. De illustraties zijn van Jeska Verstegen en die zijn prachtig. Haar sfeervolle composities en kleuren zorgen voor bijzonder geslaagde illustraties. De juiste lichtval en compositie zorgen voor elke keer weer andere illustraties die samen een prachtig geheel vormen.

Marco Kunst heeft een bijzonder verhaal geschreven. Eigenlijk volgen we twee hoofdpersonen die apart van elkaar een leven leiden. Ylan in een klooster en Kyra helemaal alleen op een eiland. Hij heeft een donker en saai leven, terwijl Kyra een kleurrijk leven heeft. Maar ook saai. Kyra maakt met touw allemaal mooie kleden en Ylan moet in een boek lezen tot hij achter de Waarheid komt. Beiden besluiten op een dag weg te gaan. De zee op. Als oplettende lezer zul je al begrijpen dat we op weg zijn naar het samenkomen van deze twee verhaallijnen.

Kunst heeft dat op een bijzonder mooie manier gedaan. Door het touw van Kyra komt Ylan bij haar terecht en beleven ze nog een avontuurtje samen, totdat het tot een 'En ze leven nog lang en gelukkig'-einde komt.

Het verhaal is op het eerste gezicht niet heel bijzonder. De zoektocht naar de waarheid is mooi en de zoektocht van Kyra naar anderen kun je je als lezer goed inbeelden. Toch is het niet het verhaal dat dit boek zo mooi maakt. Dat is de schrijfstijl van Marco Kunst. Hij is in dit boek echt een woordkunstenaar. Het doet me weer denken aan Paul Biegel.

Ylan vond ze, verscholen tussen al die andere, lelijke, stugge woorden die hen nors bewaakten, als tralies rond een stille schat, woorden die verzonnen leken om niets te betekenen.

Dit gaat over woorden die volgens hem horen bij de Waarheid. De manier waarop Kunst dit omschrijft geeft een helder beeld van het boek.

Er wordt niet veel gesproken in het boek en dat maakt het bijzonder. Het is allemaal vertellend en toch wil je doorlezen en voelt het alsof je er bij bent.

De samenwerking tussen Marco Kunst en Jeska Verstegen is een schot in de roos. Wat een prachtig boek hebben ze samen gemaakt.

Ravi en de laatste magie

Sanne Rooseboom en Sophie Pluim

In 2022 kwam het boek *Mot en de metaalvissers* uit. Geschreven door Sanne Rooseboom en geïllustreerd door Sophie Pluim. Ik vond het één van de beste kinderboeken van dat jaar. Het verhaal, de schrijfwijze van Rooseboom én de illustraties: het klopte allemaal. Toen werd er aangekondigd dat dit duo het kinderboekenweekgeschenk 2023 gingen maken. Hoewel ik van Rooseboom verder geen enkel boek heb gelezen, vond ik dit veelbelovend nieuws. Van Sophie Pluim weten we ondertussen wat ze allemaal kan en durf ik mezelf wel een fan te noemen. Haar eerste eigen prentenboek *Het huisje zonder heks* is echt mijn favoriete nieuwe boek van de afgelopen maanden. Kortom, ik had erg veel zin in dit kinderboekenweekgeschenk.

Toch is het vaak een teleurstelling, het geschenk. Het is maar een klein boekje waarin niet veel uitgewerkt kan worden. Er zijn uitzonderingen: Paul Biegel, Tonke Dragt en Mirjam Oldenhave schreven bijvoorbeeld echt hele goede kinderboekenweekgeschenken. Sanne Rooseboom mag wat mij betreft aan dit rijtje worden toegevoegd.

Ravi en de laatste magie begint erg slim. Een opsomming van dingen die tegelijk gebeurde en allemaal met elkaar te maken hadden. Zo ben je meteen op de hoogte en kan het verhaal snel opgang komen: want je hebt de kennis al die nodig is. Als lezer val je daarna meteen in het verhaal. We maken kennis met de hoofdpersoon Ravi, haar moeder (in een rolstoel) en haar broertje.

Ze moeten een tijdje ergens anders verblijven in verband met een gasexplosie bij hun in de flat. Ze komen terecht bij een tehuis voor gepensioneerde tovenaars. Door hun komst wordt er iets in gang gezet en dit gaan ze natuurlijk samen oplossen.

Het verhaal is veelbelovend. De uitwerking is voor een kinderboekenweekgeschenk goed. Toch heb ik wel het gevoel dat er nog meer is. Sanne Rooseboom heeft erg interessante karakters bedacht, met een bijzondere woning en een verleden. Ergens hoop ik daarom op ooit een vervolg, of een herziene uitgebreidere versie van dit boek. Want het vraagt om meer!

De illustraties van Sophie Pluim zijn zoals we gewend zijn van haar. Mooi, doeltreffend en passend bij het verhaal. Het omslag en de twee illustraties op de schutbladen (volledig in kleur) laten maar weer eens zien hoe veelzijdig ze is. De sfeer die uit die illustraties spat is fantastisch.

Wat mij betreft is dit een goed Kinderboekenweekgeschenk waarvan ik hoop dat veel mensen er van gaan genieten! En wie weet komt er dan ooit meer...

Sanne Rooseboom

Ravi

en de

laatste magie

Met tekeningen van Sophie Pluim

KINDER
BOEKEN
WEEK